

Arrest

nr. 119 861 van 28 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren resp. van Nederlandse en Sierra Leonse nationaliteit te zijn, op 3 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 13 augustus 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 september 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart van Sierra Leonse nationaliteit te zijn, geboren te Freetown op (...) 1990. Verzoekster verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, geboren te Venlo op (...) 1986.

1.2. Op 5 maart 2013 diende verzoekster een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als student (bijlage 19). Per zelfde datum diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*), in functie van zijn echtgenote.

1.3. Op 13 augustus 2013 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, en dit aan beide verzoekers (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen die op 19 augustus 2013 aan beide verzoekers werden betekend. De motieven van elk van de bestreden beslissingen luiden als volgt:

1.4. De eerste bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.03.2013 werd ingediend door:

Naam: S. A.

Nationaliteit: Sierra Leone

Geboortedatum : (...)1990

Geboorteplaats: Freetown

Identificatienummer.in het Rijksregister : xxx

Verblijvende te (...)

3640 KINROOI

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: Meneer diende een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Burger van de Unie (bijlage 19 ter) in op 05/03/2013 in functie van zijn echtgenote V.S. (NN: 86.02.23 418-33). Het verblijfsrecht van de echtgenote in functie van wie de aanvraag werd ingediend, werd geweigerd (zie aparte weigeringsbeslissing voor mevrouw dd. 13/08/2013).

Hierdoor kan betrokkenen, zoals bepaald in artikel 40 bis §2, 1° van de wet van 15.12.1980, zich niet bij hem voegen. Het verblijfsrecht van de betrokkene kan ook niet toegestaan worden. Zijn aanvraag is eigenlijk zonder voorwerp geworden.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen.

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs

Te Brussel, op 13.08.2013”.

1.5. De tweede bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRJE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51, § 2, 2 lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 05.03.2013 werd ingediend door:

Naam: V., S. J. H. M.

Geboorteplaats: Venlo

Nationaliteit: Nederland

Identificatienummer in het Rijksregister : xxx

Geboortedatum: (...)1986

Verblijvende te (...)

3640 KINROOI

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 05.03.2013 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als studente (art. 40 §4, 1e lid, 3° - wet 15.12.1980) en legde ter staving van haar aanvraag volgende bewijsstukken voor:’ bewijs van inschrijving in een school, rekeninguittreksels, loonfiches, arbeidscontract + supplement en

bewijs van ziekteverzekering. Uit de bewijsstukken kunnen we afleiden dat betrokkene een opleiding Maatschappelijke Zorg volgde bij Gildeopleidingen voor het schooljaar 2012-2013. Dat schooljaar is echter inmiddels beëindigd. Of betrokkene dus heden nog studente is, is niet duidelijk. Als betrokkene nog steeds studente is, dient zij aan te tonen dat zij voldoende inkomsten heeft te voorkomen dat zij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze bestaansmiddelen moeten overeenkomstig art. 40 §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste. Betrokkene toont echter niet afdoende aan te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Daarenboven is de aard en de regelmaat van die bestaansmiddelen niet duidelijk. Gezien het niet duidelijk is of betrokkene nog steeds studente is, weten we ook niet of zij nog steeds die studiefinanciering ontvangt. Verder is zij tewerkgesteld bij D. voor een gemiddelde van 7u/week. De inkomsten die zij verwerft uit haar tewerkstelling, zijn niet voldoende om te voorzien in het levensonderhoud van zichzelf en haar echtgenoot. Zij ontvangt ook nog een maandelijks bijdrage van 750 euro van het Ministerie van Financiën als voorschot op kinderopvang 2013, maar waarom betrokkene dit ontvangt (aard inkomsten) en hoe lang zij dit zal ontvangen (regelmaat) is niet duidelijk. Op de stortingsbewijzen wordt immers enkel melding gemaakt van het bedrag, maar meer informatie betreffende deze bijdrage wordt er niet gegeven. Of betrokkene nu nog steeds die bijdrage kinderopvang ontvangt is bijgevolg ook niet duidelijk. Bovendien dateren alle bewijsstukken die zij voorlegde betreffende haar inkomsten van voor haar aanvraag. Er wordt geen recent bewijs van haar bestaansmiddelen aangebracht sinds haar verhuis naar België waaruit de verdere regelmaat kan blijken. Overeenkomstig de bepalingen in art 40, §4, tweede lid (wet 15.12.1980) dient rekening gehouden te worden met de aard en de regelmaat van het inkomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen, gezien deze twee aspecten van onzekere aard zijn, kunnen de voorgelegde bewijsstukken niet als voldoende worden aanvaard. Het verblijfsrecht kan bijgevolg niet toegestaan worden. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen. Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs. Te Brussel, op 13.08.2013.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster betoogt dat haar niet kan worden verweten geen inschrijvingsbewijs te hebben voorgelegd met betrekking tot het schooljaar 2013-2014, omdat zij haar aanvraag tijdens het schooljaar 2012-2013 indiende. Verder stelt zij wel over voldoende inkomsten te beschikken, en dit met name uit arbeid en uit studiefinanciering.

2.1.2. De kritiek van de verzoekende partij is integraal gericht tegen de beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoekster, en heeft geen betrekking op de beslissing die werd genomen met betrekking tot verzoeker.

2.1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft beslist het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren aan verzoekster, met bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveerde dienaangaande: *“Betrokkene toont echter niet afdoende aan te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Daarenboven is de aard en de regelmaat van die bestaansmiddelen niet duidelijk”* en *“Overeenkomstig de bepalingen in art. 40, §4, tweede lid (wet 15.12.1980) dient rekening gehouden te worden met de aard en de regelmaat van het inkomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen, gezien deze twee aspecten van onzekere aard zijn, kunnen de voorgelegde bewijsstukken niet als voldoende worden aanvaard. Het verblijfsrecht kan bijgevolg niet toegestaan worden.”*

2.1.4. Verzoekster dient aannemelijk te maken dat zij beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige inkomsten, wanneer zij een aanvraag tot inschrijving als student indient. De gemachtigde van de staatssecretaris mag rekening te houden met het feit dat verzoekster met haar inkomen ook haar echtgenoot zal dienen te onderhouden, hetgeen immers de persoonlijke situatie van verzoekster vormt.

Verzoekers bekritisieren de bestreden beslissingen omdat verzoekster wel over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken, te weten door studiefinanciering en inkomsten uit arbeid.

Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag op 5 maart 2013 geen stukken voorlegde met betrekking tot haar inkomsten. Zij werd daarom uitdrukkelijk verzocht om binnen de drie maanden, en ten laatste op 4 juni 2013, o.m. bewijzen voor te leggen die aantonen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Op 22 maart 2013 maakte verzoekster voor het eerst stukken over ter aanvulling van haar aanvraag. Een aantal van deze stukken hadden betrekking op de bestaansmiddelen van verzoekster. Zij legde daarbij in het bijzonder rekeningafschriften voor.

Op 17 mei 2013 maakte verzoekster nog een *addendum* over bij haar arbeidsovereenkomst waaruit bleek dat zij tot 31 maart 2014 aan de slag kon bij D. Op 24 mei 2013 maakte verzoekster tenslotte een arbeidsovereenkomst over, waaruit blijkt dat zij werd in dienst genomen voor een arbeidsduur van 7u per week. Verzoekster legde geen andere stukken voor.

2.1.5. Uit de door verzoekster voorgelegde stukken blijkt derhalve dat er met betrekking tot haar inkomsten tegenstrijdigheden bestaan in de voorgelegde stukken. Verzoekster bewijst immers slechts een verzekerde arbeidsbetrekking voor 7u. Het salaris dat zij hiervoor ontvangt bedraagt 300,15 euro.

De Raad wijst ter zake op de info die blijkt uit de loonfiches. De (beperkte) stukken die verzoekster voorlegde voor de periode december '12 - februari '13, tonen aan dat zij in die 3 maanden een hoger inkomen ontving, doordat zij meer uren presteerde, hetgeen evenwel uiteraard niet in aanmerking kan worden genomen als bewijs van stabiele en regelmatige inkomsten.

Het is op grond van deze vaststellingen niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat dit inkomen, zelfs zo dit wordt aangevuld met een studiefinanciering van 756,64 euro, onvoldoende is om verzoekers te onderhouden.

De gemachtigde van de staatssecretaris motiveerde terecht: *"Verder is zij tewerkgesteld bij D. voor een gemiddelde van 7u/week De inkomsten die zij verwerft uit haar tewerkstelling, zijn niet voldoende om te voorzien in het levensonderhoud. "*

De gemachtigde van de staatssecretaris wees er daarbij ook terecht op dat verzoekster slechts beperkte stukken voorlegde, die niet van aard waren de aard en regelmatigheid van de inkomsten aan te tonen. Het is inderdaad zo dat verzoekster enkel stukken voorlegde met betrekking tot haar inkomen uit arbeid voor december, januari en februari en dit hoewel zij haar aanvraag eind mei nog actualiseerde en hoewel haar op 5 maart 2013 werd verzocht om voldoende bewijzen aan te brengen met betrekking tot haar bestaansmiddelen.

Ook legde verzoekster stukken voor met betrekking tot een inkomen van 750 euro als voorschot op kinderopvang, zonder daarbij enige toelichting te verstrekken, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat ook op dit punt de inkomsten van verzoekster niet duidelijk waren. Verzoekster geeft zelfs toe dat deze inkomsten voor een andere persoon bestemd waren.

Het was op grond van deze stukken dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat de aard, regelmaat en toereikendheid van de inkomsten niet werd bewezen.

2.1.6. Verzoekers geven in hun verzoekschrift bijkomende uitleg en leggen bijkomende stukken voor. Hiermee kon de gemachtigde van de staatssecretaris evenwel geen rekening houden bij het nemen van de bestreden beslissingen. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

2.1.7. Verder voeren verzoekers aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met het feit dat verzoekster haar aanvraag in maart 2013 indiende, zodat van haar niet kon worden verwacht stukken voor te leggen met betrekking tot het studiejaar 2013-2014.

De Raad merkt ter zake vooreerst op dat verzoekende partij met deze kritiek geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de inkomsten waarop verzoekster zich beroept onduidelijk zijn, zowel aangaande de toereikendheid als de regelmatigheid.

Bovendien gaat de verzoekende partij er met haar kritiek aan voorbij dat het inkomen uit arbeid, zelfs wanneer dit wordt aangevuld met de studiefinanciering, nog steeds onvoldoende is om verzoekster én verzoeker te onderhouden.

Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder om te oordelen dat de inkomsten uit studiefinanciering geen zekerheid zijn, nu het schooljaar inmiddels was beëindigd.

Waar verzoekers uitsluitend verwijzen naar de datum van verzoeksters aanvraag, gaan zij er schijnbaar aan voorbij dat zij de mogelijkheid hadden haar aanvraag te actualiseren, hetgeen zij ten andere ook later hebben gedaan. Niettemin legde verzoekende partij enkel stukken voor met betrekking tot de studiefinanciering in de periode december '12 - februari '13, en legde zij geen stukken voor met betrekking tot het nieuwe schooljaar.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aan. Verzoekers stellen dat de “ *RvV oordeelde in haar arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 als volgt (rechtspraak bevestigd door de Raad van State, nr. 220.340 van 19 juli 2012): (...).* Verzoekers menen dat het middel is gegrond is omdat ook *in casu* het bevel om het grondgebied te verlaten niet is gemotiveerd.

2.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In de eerste bestreden beslissing van 13 augustus 2013 ten aanzien van verzoeker S.A. wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

2.2.3. Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

2.2.4. De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

2.2.5. Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De bestreden beslissing stelt verzoekende partij niet in staat na te

gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan haar een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

2.2.6. Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoekende partij in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de vreemdelingenwet het vereist. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (*cf.* RvS 15 februari 2010, nr. 200.807).

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt ten aanzien van de eerste bestreden beslissing aannemelijk gemaakt.

2.2.7. Wat betreft het zelfde middel, zoals aangevoerd tegen de tweede bestreden beslissing van 13 augustus 2013 ten aanzien van verzoekster V.S.

De tweede bestreden beslissing geeft zelf aan in haar aanhef gestoeld te zijn op artikel 51, § 2, 2° lid van het vreemdelingenbesluit.

2.2.8. Artikel 51, § 2, 2° lid van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt

(...)

Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20."

2.2.9. Uit lezing van voornoemd artikel blijkt eveneens dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording 'zo nodig' de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt ten aanzien van de tweede bestreden beslissing aannemelijk gemaakt.

Het middel is in de besproken mate gegrond.

Het beroep tegen de beslissingen tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen. De bevelen om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 13 augustus 2013, kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 13 augustus 2013. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot

nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in zoverre deze betrekking hebben op de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 augustus 2013 tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 2

De bevelen om het grondgebied te verlaten van 13 augustus 2013 worden vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing wat betreft de bevelen om het grondgebied te verlaten van 13 augustus 2013 is zonder voorwerp.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verwerende partij

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC